

Fare for hans Dampskib under de forhaandenværende Søgangs- og Strømforhold, hvis han gav sig til at redde? Seg paa-
staar, at i den almindelige Sømandsbevidsthed vilde han blive kaldt for en lumpen Karl uden Sømandsære, hvis han ikke ud-
satte sig, og sit Mandstabs med, for den største Fare ved at gjøre Alt, hvad de kunde, for at redde alle de Hundreder, som de maatte ved deres egen Forjæelse havde bragt til at ligge og svømme mellem Brag-
stumperne. Seg vilde nemlig have, at vi skulde lovgive om disse Forhold paa en Maade, som ikke stemmer med den almindelige gængse Betragtning af, hvad der er Sømandsære, og som efter min Mening ikke kan bestaa med den Pligt, som den Vedkommende har under disse Forhold. Seg vil nemlig, at vi skulde give en Bestemmelse i en Lov, hvorunder, jeg havde nær sagt, de Feige og mindre Vreksjære kunde styde sig ind. Seg skal ikke yderligere optage denne Debat, men jeg kommer her, som saa ofte i denne Slags Forhold, til at støde paa Udtrykt, der, om jeg saa maa sige, juarere gaa imod den indøvede Retsbevidsthed og Sædvaneret end styrke den. Seg erkjender den store Indsigt, som det ærede Medlem fra Viborg (Klein) har i disse Forhold ligesom ogsaa hans store Erfarenhed som den fra alle Sider anerkjendte mangeaarige Formand for vor Sø- og Handelsret, ikke at tale om hele hans Virksomhed i Sølovskommissionen, men dette vil dog ikke komme til at udelukke, at jeg, hvis jeg skal sidde her, naar Sølovskommissionens Lovforslag kommer for, om ikke neblægger Indsigelse, saa dog anvender Kritik og Advarsel imod forskjellige Bestemmelser i den. Vi maa ikke af Hensyn til andre Forhold — af Hensyn til Kommissionen selv eller til andre Lande — glemme, hvad vi anse for rettest at gjøre for selve det Forhold, hvorom vi lovgive.

Indenrigsministeren (Jungerslev):

Seg tror, at det ærede Medlem er kommen noget høit til Veirs paa Ordet „Fare“ og ind paa en Misforstaaelse. Der er naturligvis ikke Tale om Fare for at blive vaad eller for at faae vaade Fødder eller slige Bagateller, men der er naturligvis Tale om Fare for Sibets eller Mandstabs Undergang. Andet kan der ikke være Spørgsmaal om, saaledes maa Ordet Fare fortaas. Det bliver for Resten Domstolens Sag at skjønde derover i dette Forhold. Seg kan kun sige dette, men iøvrigt indrømmer jeg, at jeg for glemte at gjøre en Bemærkning til det ærede

Medlem, som jeg burde have gjort. Det er den, at § 1 og for Resten ogsaa § 2 i dette Dieblif er gjældende Ret i England og ogsaa i Tyskland, og naturligvis ere disse Paragrafer i Realiteten — den formelle Affattelse taler jeg ikke om — redigerede i fuld Overensstemmelse med, hvad der er international Ret andet Steds. Naar jeg har talt om Paterniteten med Hensyn til § 2 og sagt, at den tilkom den skandinaviske Sølovskommission, er det naturligvis kun lige overfor den danske Regjering og de skandinaviske Regjeringer i det Hele taget, at den officielt har bragt Forslaget frem, men Bestemmelserne stemme i Virkeligheden med, hvad der er gjældende Ret baade i England og Tyskland, og jeg tror for Resten ogsaa i de skandinaviske Lande. Derfor have vi optaget § 2, fordi man med nogen Føie har bemærket til os fra England og Tyskland, at de have disse Bestemmelser, og at vi derfor ogsaa burde have dem. Lige overfor dette var der ikke Grund til at vente, til vi kunde faae hele Soloven efter Kommissionens Forslag frem, men der var Grund til strax at tage dette. Seg tror ogsaa, at ærede Medlemmer ville finde, at jeg har udtalt dette i Landsthinget som Motiv til at tage Paragrafen op. Her er ikke Spørgsmaal om Andet, end at hvis Ordlyden bliver optaget hos os, vil den danske Sømandsstand i denne Henseende komme under de samme Forhold som Udlandets Sømand allerede ere under nu, hvor disse Bestemmelser gjælde.

Berg: Det forekommer mig, at den høitærede Indenrigsminister var temmelig langt nede, naar han mente, at jeg talte om Begrebet „uden Fare“ i Relation til en vaad Trøie eller Vignende. Den høitærede Minister maa altsaa ikke have hørt, hvorom jeg har talt. Derjom den høitærede Minister var om-
bord paa en Amerikafarer med tusinde Passagerer, deriblandt Kvinder og Børn, og der kom et Fragtskib uden Passagerer og løb det i Sønt, og Fragtskibets Fører med Loven i Haanden kunde sige: Matroser og Styr-
mænd! I ville indrømme os, at her er Fare for vort Liv; vi kunne gaa under, hvis vi tøve her for at hjælpe disse stakkels Men-
nesker, der ligge og strige. Skulle vi ikke seile? Der er virkelig Fare for vort Liv; vi kunne godt afgive Sø-klarung derhen i New-York! og man saa seilede — kunde det godt være, at den ærede Minister vilde sige, at Loven var for lax, og at de Paagjældende havde Pligt til selv med Livsfare at hjælpe her.